

Ziua când vom privi în urmă

Nicu Hăloiu

Ziua când vom privi în urmă

Și într-o zi când vom privi în urmă,
Vom vedea mirați cât mai avem de mers,
Prinși în acest ocean de vremuri șters,
Corăbii în furtună rămase fără cărmă!

Vânturi ne-or purta spre țărmuri îndrăznețe,
Pe cărări virgine, ai vietii pionieri,
Cărând cu noi bagajul zilelor de ieri
Și rănile ascunse menite să ne-nvețe!

Un singur drum avem, ce duce înainte,
Purtători firavi ai vietii trecătoare,
că pe drumul vietii doar se moare
Și întreaga viață e-nchisă în morminte!

S-au grăbit atâția înaintea noastră,
Să urce către creste și să întindă mâna,
Crezând că pot atinge și stelele și luna,
Pierzându-se-n neantul întinderii albastre!

Erau atâtea drumuri vreodată neumblate,
Ce vremuri prins-au unii, păsind spre absolut,
Deși și azi ne cheamă acel necunoscut,
De undeva din urmă, din vremile trecute!

Noi mergem înainte, purtați de-același val
Un val cu spumă albă ce sclipește-n soare,
Jucând cu toții rolul în care prințul moare,
Sărmani actori pe scena acestui carnaval!

Rând pe rând ne scurgem spre final,
Pe-același drum pe care mergem înainte,
Lăsând în urma noastră șiruri de morminte,
Bieți prizonieri ai piesei cu sfârșit banal!